

geografisk »spredning«, således at retten ved udpegning af en advokatmægler til en konkret sag så vidt muligt kan vælge en advokatmægler fra den pågældende retskreds, jf. nærmere nedenfor.

Justitsministeriet er enig med Retsplejerådet i, at det så vidt muligt bør sikres, at der sker en forholdsmæssig fordeling af retsmæglingssager mellem dommermæglerne og advokatmæglerne. Ved valget af advokatmægler til en konkret sag bør der efter Justitsministeriets opfattelse dog ikke vælges den advokatmægler, der inden for den pågældende landsretskreds »står for tur« uden hensyntagen til geografisk placering i øvrigt. Navnlige for at reducere transportomkostninger og -tid finder Justitsministeriet, at der ved udpegning af en advokatmægler til en konkret sag ved byretten så vidt muligt bør vælges en advokatmægler, der har sit kontor i den pågældende retskreds. Er der flere advokatmæglere i den pågældende retskreds, bør der så vidt muligt sikres en ligelig fordeling af retsmæglingssager mellem disse, dvs. der bør vælges den advokatmægler inden for retskredsen, som »står for tur«. Hvis særlige forhold gør sig gældende, f.eks. fordi der foreligger inhabilitet, eller fordi der (for tiden) ikke er nogen advokatmæglere, der har kontor i den pågældende retskreds, bør der udpeges en advokatmægler med kontor uden for retskredsen, således at der så vidt muligt vælges en advokatmægler fra en naboretskreds.

Med hensyn til retsmæglingssager ved landsretterne og Sø- og Handelsretten bør det ligeledes sikres, at der så vidt muligt sker en forholdsmæssig fordeling af sagerne mellem dommermæglerne og advokatmæglerne. Hensynet til at reducere transportomkostninger og -tid for advokatmægleren og/eller parterne gør sig også gældende i disse tilfælde, og derfor bør der ved valget af advokatmægler til en konkret retsmæglingssag ved disse retter efter Justitsministeriets opfattelse tages hensyn til, hvor retsmæglingen geografisk mest hensigtsmæssigt kan afholdes sammenholdt med hensynet til at tilstræbe en ligelig fordeling af retsmæglingssagerne mellem advokatmæglerne.

Da spørgsmålet om godtgørelse for rejseudgifter hænger sammen med spørgsmålet om antagelse af advokatmæglere og fastsættelse af salær til disse, bør den nærmere regulering af dette spørgsmål ske i de regler, som Domstolsstyrelsen efter forslaget til retsplejelovens § 273, stk. 2, bemyndiges til at udstede. Det forudsættes, at en advokatmægler vil kunne få godtgjort rejseudgifter (salær for rejsetid og transportudgifter) efter samme principper, som sådanne udgifter efter gældende regler godtgøres beskikkede advokater og forsvarere. Efter retsplejelovens § 333, stk. 1,

2. pkt., kan justitsministeren ved beskikkelsen af en advokat ved en byret bestemme, at der ikke skal tilkomme den pågældende godtgørelse for rejseudgifter ved møde inden for retskredsen. I praksis tages et sådant såkaldt rejseforbehold i almindelighed. Det forudsættes, at en advokatmægler tilsvarende i almindelighed ikke skal have godtgjort rejseudgifter ved retsmæglinger inden for advokatens »egen« retskreds. I de sager, hvor der gør sig særlige forhold gældende, og hvor der derfor udpeges en advokatmægler med kontor uden for retskredsen, bør mægleren normalt have godtgjort de rejseudgifter, som den pågældende med føje har haft i forbindelse med retsmæglingen, med udgangspunkt i de takster, der gælder for godtgørelse af rejseudgifter til beskikkede advokater og forsvarere.

Som nævnt ovenfor foreslår Justitsministeriet, at retten, når der skal udpeges en advokatmægler, som udgangspunkt skal vælge en mægler med kontor i den pågældende byretskreds. Byretterne vil derfor ikke skulle rette henvendelse til vedkommende landsret, hver gang en advokat skal udpeges som retsmægler. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til retsplejelovens § 273), og bemærkningerne hertil.

3.7. Retsmæglerrollen

3.7.1. Retsplejerådet anfører, at rådet i vidt omfang kan tilslutte sig de retningslinjer for retsmægleres virksomhed, som er gældende under forsøgsordningen, jf. pkt. 2.2.4 ovenfor. Retsplejerådet finder således, at retsmæglerens rolle også ved en permanent ordning vedrørende retsmægling må være at optræde neutralt og virke for en mindelig løsning af sagen. Retsmægleren skal søge klarlagt, hvilke interesser og behov parterne har, og hvilke problemer parterne ønsker at finde en løsning på, med henblik på at hjælpe sagens parter med selv at finde en løsning på deres konflikt.

Retsplejerådet anfører, at retsmæglerens rolle er at lede processen. Retsmægleren skal medvirke til, at parterne finder løsninger, som er tilfredsstillende for dem, mens det ikke er retsmæglerens opgave at påse, at en aftale er i overensstemmelse med det udfald, en dom i sagen måtte forventes at få.

Retsplejerådet bemærker, at retsmægleren under forsøgsordningen ikke har været afskåret fra at komme med forslag til løsninger eller give udtryk for styrker og svagheder i parternes argumentation.

Retsplejerådet henviser endvidere til, at der i forbindelse med evalueringen af forsøgsordningen er gennemført analyser, der viser, at det navnlig er mæglerens bidrag under forløbet, der har betydning for, om